दृढमूला वयं राज्ये मित्राणि परिग्रहञ्च च। सारवद्विपुलं सैन्यं सत्कृत्य च दुरासदं।
ते च त्रयोदशं वर्षं पारयिष्यन्ति चेद्व्रतं। जेष्यामस्तान् वयं राजन् रोचतां ते परन्तप।
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ तूर्णं प्रत्यानयस्वैतान् कामं व्यध्वगतानपि। आगच्छन्तु पुनर्द्यूतमिदं कुर्व्वन्तु पाण्डवाः। २४७५
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो द्रोणः सोमदत्तो बाह्लीकश्चैव गौतमः। विदुरो द्रोणपुत्रश्च वैश्यापुत्रश्च वीर्य्यवान्।
भूरिश्रवाः शान्तनवो विकर्णश्च महारथः। मा द्यूतमित्यभाषन्त शमोऽस्त्वितिच सर्व्वशः।
अकामानाञ्च सर्व्वेषां सुहृदामर्थदर्शिनां। अकरोत् पाण्डवाह्वानं धृतराष्ट्रः सुतप्रियः।
इति श्रीमहाभारते सभापर्व्वणि अनुद्यूतपर्व्वणि पुनर्युधिष्ठिराह्वाने द्विसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७२ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ अथाब्रवीन्महाराज धृतराष्ट्रं जनेश्वरं। पुत्रहार्द्दुर्म्मयुक्ता गान्धारी शोककर्षिता।
जाते दुर्य्योधने चत्ता महामतिरभाषत। नीयतां परलोकाय साध्वयं कुलपांसनः। २४८०
व्यनदज्जातमात्रो हि गोमायुरिव भारत। अन्तो नूनं कुलस्यास्य तन्निबोधत भारत।
मा निमज्जीः स्वदोषेण महाप्सु त्वं हि भारत। मा बालानामशिष्टानामभिमंस्था मतिं प्रभो।
मा कुलस्य क्षये घोरे कारणं त्वं भविष्यसि। बद्धं सेतुं कोऽनुभिन्द्याद्भूमेच्छान्तञ्च पावकं।
शमे स्थितान् को नु पार्थान् कोपयेद्भरतर्षभ। स्मरन्तं त्वामाजमीढं स्मारयिष्याम्यहं पुनः।
शास्त्रं न शास्ति दुर्व्वुद्धिं श्रेयसे चेतराय च। न वै वृद्धो बालमतिर्भवेद्राजन् कथञ्चन। २४८५
त्वन्नेत्राः सन्तु ते पुत्रा मा त्वां दीर्घाः प्रहासिषुः। तस्मादयं मद्वचनात्त्यज्यतां कुलपांसनः।
तथा ते न कृतं राजन् पुत्रस्नेहान्नराधिप। तस्य प्राप्तं फलं विद्धि कुलान्तकरणाय यत्।
शमेन धर्म्मेण परस्य बुद्ध्या या ते बुद्धिः साऽस्तु ते मा प्रमादीः। प्रध्वंसिनी क्रूरसमाहिता श्रीर्म्मृदुप्रौढा गच्छति पुत्रपौत्रान्।
अथाब्रवीन्महाराजो गान्धारीं धर्म्मदर्शिनीं। अन्तः कामं कुलस्यास्तु न शक्नोमि निवारितुं।
यथेच्छन्ति तथैवास्तु प्रत्यागच्छन्तु पाण्डवाः। पुनर्द्यूतञ्च कुर्व्वन्तु मामकाः पाण्डवैः सह। २४९०
इति श्रीमहाभारते सभापर्व्वणि अनुद्यूतपर्व्वणि गान्धारीवाक्ये त्रिसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७३ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो व्यध्वगतं पार्थं प्रातिकामी युधिष्ठिरं। उवाच वचनाद्राज्ञो धृतराष्ट्रस्य धीमतः।
उपास्तीर्णा सभा राजन्नक्षानुप्ता युधिष्ठिर। एहि पाण्डव दीव्येति पिता त्वाहेति भारत।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ धातुर्नियोगाद्भूतानि प्राप्नुवन्ति शुभाशुभं। न निवृत्तिस्तयोरस्ति देवितव्यं पुनर्यदि।
अक्षद्यूते समाह्वानं नियोगात् स्थविरस्य च। जानन्नपि क्षयकरं नातिक्रमितुमुत्सहे।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ असम्भवे हेममयस्य जन्तोस्तथापि रामो लुलुभे मृगाय। प्रायः समासन्नपराभवानां धियो विपर्य्यस्ततरा भवन्ति। २४९५
इति ब्रुवन्निवृत्ते भ्रातृभिः सह पाण्डवः। जानंश्च शकुनेर्म्मायां पार्थो द्यूतमियात् पुनः।
विविशुस्ते सभां तान्तु पुनरेव महारथाः। कथयन्ति स्म चेतांसि सुहृदां भरतर्षभाः।
यथोपजोषमासीनाः पुनर्द्यूतप्रवृत्तये। सर्व्वलोकविनाशाय दैवेनोपनिपीडिताः।
॥ शकुनिरुवाच ॥ अमुञ्चत् स्थविरो यद्वो धनं पूजितमेव तत्। महाधनं स्वहं त्वेकं शृणु भो भरतर्षभ।